

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 listopada 2021 r. w sprawie R 684/2021-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami powstałymi w związku z niniejszą skargą oraz innymi poniesionymi kosztami; ewentualnie, w przypadku przystąpienia do sprawy w charakterze interwenienta przez drugą stronę przed EUIPO, obciążenie jej i strony pozwanej solidarnie tymi kosztami.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2022 r. – Credit Suisse Group i in./Komisja

(Sprawa T-84/22)

(2022/C 148/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Credit Suisse Group AG (Zurych, Szwajcaria), Credit Suisse AG (Zurych), Credit Suisse Securities (Europe) Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci R. Wesseling i F. Brouwer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji Komisji C(2021) 8612 final z dnia 2 grudnia 2021 r. w sprawie AT.40135 – FOREX (Sterling Lads) (zwanej dalej „decyzją”);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności art. 1 decyzji w części i obniżenie na podstawie art. 261 TFUE grzywny nałożonej w art. 2 decyzji;
- w każdym razie obniżenie kwoty grzywny nałożonej w art. 2 decyzji na podstawie art. 261 TFUE;
- nakazanie, w ramach środka organizacji postępowania lub środka dowodowego na podstawie, odpowiednio art. 88 § 1 i art. 89 § 3 lit. d) lub art. 91 lit. b) regulaminu postępowania przed Sądem, przedstawienia przez Komisję decyzji w sprawie ugody;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą lub, tytułem żądania ewentualnego, odpowiednią częścią ich kosztów, zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE i nie uzasadniła w wystarczający sposób uznania, że czaty dotyczące wymiany informacji stanowią porozumienia lub uzgodnione praktyki. W szczególności:
 - Komisja nie przedstawiła dowodów niezbędnych do ustalenia istnienia podstawowego porozumienia, a tym samym tego, że czaty dotyczące wymiany informacji stanowią porozumienie lub uzgodnioną praktykę w rozumieniu art. 101 TFUE;

- ewentualnie, dowody, na które powołała się Komisja, nie mają mocy dowodowej by wykazać w sposób wymagany prawem, że czaty dotyczące wymiany informacji stanowią porozumienie lub praktykę uzgodnioną w rozumieniu art. 101 TFUE.
2. Zarzut drugi, dotyczy tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE i nie uzasadniła w wystarczającym stopniu swego twierdzenia, że czaty dotyczące wymiany informacji – rozpatrywane oddzielnie lub jako część zarzucanego jednolitego i ciągłego naruszenia obejmującego inne zarzucane zachowania, za które CS nie ponosi odpowiedzialności – miały na celu ograniczenie lub zakłócenie konkurencji. W szczególności:
- Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej zgodnie z art. 101 TFUE ciężaru dowodu, że czaty dotyczące wymiany informacji ograniczają konkurencję ze względu na swój cel;
 - Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że uzasadnione wyjaśnienie zachowania i skutki prokonkurencyjne nie mają znaczenia w świetle art. 101 ust. 1 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE i nie uzasadniła w wystarczającym stopniu zastosowania pojęcia jednolitego i ciągłego naruszenia. W szczególności:
- Komisja nie wykazała i nie uzasadniła w wystarczający sposób, że istniał ogólny plan zmierzający do osiągnięcia wspólnego celu, do którego CS zamierzała się przyczynić lub o którym wiedziała lub mogła go przewidzieć;
 - Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że porozumienie stanowi element zarzucanego jednolitego i ciągłego naruszenia.
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, zasady proporcjonalności i równego traktowania oraz obowiązek uzasadnienia. W szczególności:
- Komisja przyjęła wskaźnik wartości sprzedaży, który znacznie i arbitralnie zawyża wartość sprzedaży CS, a tym samym gospodarcze znaczenie zarzucanego naruszenia, odbiegając od pojęcia „wartości sprzedaży” zawartego w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien;
 - obniżenie grzywiny zastosowane wobec CS z tytułu okoliczności łagodzących jest nieproporcjonalnie niskie i nie uwzględnia innych okoliczności łagodzących;
 - grzywna nałożona na CS jest znacznie zawyżona w stosunku do wagi zarzucanego naruszenia;
 - grzywna nałożona na CS narusza zasadę równego traktowania;
 - Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, aby Sąd mógł ocenić proporcjonalność obliczenia grzywiny nałożonej na CS w porównaniu z grzywną nałożoną na strony postępowania, które zawarły ugodę.
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji i prawo CS do obrony wskutek braku przeprowadzenia starannego i bezstronnego dochodzenia.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2022 r. – Homy Casa/EUIPO – Albatros International (Krzesła)

(Sprawa T-89/22)

(2022/C 148/53)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Homy Casa Ltd (Kanton, Chiny) (przedstawiciel: adwokat J. Vogtmeier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Albatros International GmbH (Nerdlen, Niemcy)